

Les raons per les quals els Estats Units han ignorat l'herència espanyola

Autor: David Barreira

Data de publicació: 20-02-2022

La historiadora Carrie Gibson aborda a 'El Norte' la importància del passat hispà en la conformació del país i enderroca el mite de l'excel·lència nord-americà. Des de Nova Història sabem que aquest passat hispà dels Estats Units és sobretot català. Article d'En David Barreira a 'El Español' a la secció «El Cultural» de dijous, 17 de febrer d'enguany.

Imatge de portada: descobriment del riu Mississipí per Hernando de Soto. Un llenç de William H. Power.

El poeta Walt Whitman tenia clara la importància del passat hispà a l'ànima del seu país, i no ho va mostrar a través dels seus versos, sinó en una reflexió memorable i lúcida: “ Els nord-americans encara hem d'aprendre de veritat els nostres propis antecedents, i ordenar-los, per unificar-los Per ara, impressionat pels escriptors i mestres de l'escola de Nova Anglaterra, ens abandonem tàcitament a la noció que els Estats Units s'han forjat únicament a partir de les illes britàniques i que, en essència, no formen més que una segona Anglaterra , la qual cosa és un gran error”.

Aquestes paraules les va escriure el 1883, com a justificació per declinar la seva participació a l'aniversari de la fundació de Santa Fe, actual capital de Nou Mèxic, i amb les quals va fitar les seves creences: comprendre la nació depenia de conèixer el seu passat hispànic , i "per a compondre aquesta identitat nord-americana del futur, el caràcter espanyol proporcionarà algunes de les peces més necessàries". El cert és que el diagnòstic de Withman s'ha acabat de confirmar al segle posterior. Les arrels hispàniques s'han anat marginant i oblidant cada cop de manera més evident.

La principal tesi de Gibson, autora d'un llibre molt aplaudit a l'altra banda de l'Atlàntic sobre la història del Carib des del primer viatge de Cristòfor Colom fins al present, consisteix a defensar que l'herència hispana dels Estats Units està marginada i ignorada . més antiga que l'anglosaxona. Incideix, de fet, que el desembarcament de Ponce de León a Florida (1513) es va registrar més d'un segle abans que la cèlebre arribada del Myflower (1620) dels anomenats "Pares

Pelegrins", mite fundacional nord-americà. "Part de la mitologia assumeix que els colons van arribar amb llibertats i noves formes de pensament, però la realitat no va ser així. Van robar terres, hi va haver molts esclavistes... La idea que els britànics van ser d'alguna manera millors que els espanyols és ridícula", clou l'autora.

I quines són les causes que il·luminen aquest oblit? "La primera és una qüestió de simples números: la població de Nova Anglaterra era molt més gran que la dels assentaments espanyols com Sant Agustí", respon Gibson. "La segona té una mica a veure amb la llegenda negra: els historiadors al nord que van controlar la narrativa històrica a finals del segle XIX eren blancs, protestants i homes que van escriure un tipus d'història que no va donar espai als espanyols. La tercera té a veure amb l'arribada de les repúbliques independents a Amèrica Llatina, quan es consolida la realitat del racisme, és a dir, la gent de Nou Mèxic o Califòrnia no són espanyols, però tampoc són blancs, ja més són catòlics. la marginació".

Portada de la traducció castellana del llibre de Na Carrie Gibson

El discurs de la historiadora casa amb la línia oberta als anys 30 per historiadors com Herbert E. Bolton que els Estats Units formen part d'una comunitat llatinoamericana més extensa. És una idea que impregna tot el llibre, armat cronològicament des de la colonització espanyola fins als períodes de grans migracions que continuen nodrint el país. Gibson també llança preguntes contínues relacionades amb el present: sobre l'idioma, la pertinença, la raça o la nacionalitat. Qui pot ser un ciutadà nord-americà? Un tema certament espinós avui dia, com reflecteix a les seves pàgines.

Tot i que el Capitoli és ple d'elements escultòrics i pintures que fan referència a la història d'Espanya en sòl americà —des de Bartomeu Cases fins a les missions—, aquest passat hispà és actualment desconegut per a la majoria del gran públic. Gibson posa un exemple revelador: el paper important paper que ha exercit Espanya durant la Guerra d'Independència dels EUA, contribuint amb armes, diners i tropes. El màxim exponent d'aquesta contribució és Bernat de Gálvez, a qui Barack Obama va concedir la nacionalitat honorària el 2014.

La historiadora, tot i això, assegura que si de preguntar pel carrer qui va ser el militar malagueny, molt pocs sabrien descriure les seves accions. Escassetat d'interès i, alhora, uns currículums educatius insuficients. "A les escoles sempre és el Mayflower, els Pares Pelegrins, res de Sant Agustí o Ponç de Lleó, una figura que ha passat a ser còmica per la recerca de la font de l'eterna joventut", lamenta. El seu llibre ha estat aplaudit per la crítica nord-americana com la lectura que hispans i angles haurien d'emprendre per entendre el seu paper o lloc a Amèrica del Nord.

El Español
«El Cultural»
David Barreira

https://www.elespanol.com/el-cultural/historia/20220217/razones-unidos-ignorado-herencia-espanola/650685064_0.html